

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Ion Guzun,
Nadejda Toma,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 08 octombrie 2014, declarat de avocatul Bodrug Alexandru, în numele condamnatului

Țurcanu Ilie Nichifor, născut la
18 octombrie 1969, originar și locuitor al s. Răzeni,
r-nul Ialoveni, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale;

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>19 august 2010 – 25 februarie 2011,</i>
<i>în instanța de recurs</i>	<i>01 martie 2013 – 21 februarie 2014,</i>
<i>ordinar:</i>	<i>03 iulie – 08 octombrie 2014,</i>
<i>în anulare:</i>	<i>13 mai – 25 iunie 2015;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 februarie 2011, Țurcanu Ilie a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute la art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d), 188 alin. (3) lit. c), 145 alin. (2) lit. b), e), i) și j) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Țurcanu I. și David M. sunt învinuiți că, la 21.02.2010, în jurul orei 10.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, s-au deplasat cu microbusul de model „Ford Tranzit”, n.î. AN AS 492, la domiciliul lui Iarînă V., amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3 și, intenționând să pătrundă în acesta pentru a sustrage articole numismatice și de anticariat, cu ajutorul unei răngi metalice au deteriorat o placă de mozaic de la balconul apartamentului nominalizat, amplasat la primul etaj al blocului, dar din motive independente de voința lor scopul criminal nu a fost realizat, deoarece au fost observați de către Petric V., care a strigat la ei și aceștia au părăsit locul infracțiunii.

Tot el, este învinuit că la 26 martie 2010, la o oră nestabilită, în urma înțelegerii prealabile cu David M., s-au deplasat cu microbuzul de model „Ford Tranzit”, n.î. AN AS 492, la domiciliul ultimului, amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3, unde, pătrunzând în locuință, cu o rangă metalică l-au atacat pe Iarînă V., aplicându-i câteva lovituri în regiunea capului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 25-736 din 23 iunie 2010 vătămări corporale grave, în rezultatul cărora victima a decedat, după care au sustras articole numismatice și de anticariat în valoare de 28.951 lei.

Tot el, este învinuit că, avînd intenția de a-l omorî pe Iarînă V., cu o cruzime deosebită i-a aplicat acestuia mai multe lovituri cu ranga metalică peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 25-736 din 23 iunie 2010, leziuni corporale grave, periculoase pentru viață în rezultatul cărora ultimul a decedat.

Instanța, analizînd declarațiile martorilor Preda Vasile, Pruteanu Valeriu, Preda Valentin și Preda Ana a concluzionat că, în ziua comiterii infracțiunii de către David Mihai, inculpatul Țurcanu I. nu se afla în locul comiterii infracțiunii și nici nu putea să participe la comiterea acesteia, el aflîndu-se la domiciliul acestora, în diferite perioade de timp, care se află în apropierea locului comiterii infracțiunii.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 27,186 alin. (2) lit. b), c), d), 188 alin. (3) lit. c), 145 alin. (2) lit. b), e), i), j), 84 Cod penal la 24 de ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de probele care incontestabil dovedesc vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor imputate prin rechizitoriu, a luat poziția apărării punînd la bază sentinței de achitare numai declarațiile inculpatului Țurcanu I., care nu a recunoscut vina, însă, declarațiile acestuia au fost combătute prin declarațiile martorilor Petric V., Policarpov M., Grigorean V., Jechiu V., Solop A., cît și prin alte probe concludente și pertinente, care dovedesc indubitabil vinovăția acestuia de cele incriminate.

La fel, instanța nu a ținut cont de descifrările convorbirilor telefonice, prin care s-a stabilit că la 26.03.2010, ziua omorului lui Iarînă V., inculpații au fost în regiunea apartamentului acestuia, au intrat în el, l-au atacat pe Iarînă V., cu intenția de a-i sustrage bunurile materiale și în acel moment acțiunea de tâlhărie s-a consumat, în continuare inculpații au comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. b),e), i), j) Cod penal, omorînd victima cu o deosebită cruzime.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2012, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Țurcanu Ilie a fost condamnat în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 3 ani închisoare și în baza art. 145 alin. (2) lit. b), e), i), j) Cod penal la 14 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor fixate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 15ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

De la Țurcanu I. și David M. s-a încasat în beneficiul lui Iarînă R. prejudiciul moral în mărime de 50.000 lei de la fiecare.

Acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a constatat că la 21 februarie 2010, în jurul orei 10.00, inculpații David M. și Țurcanu I., s-au deplasat cu microbuzul de model „Ford Tranzit”, n.î. ANAS 492, la domiciliul lui Iarînă V. amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3, unde, intenționînd să pătrundă în domiciliul acestuia pentru a sustrage articole numismatice și de anticariat, cu ajutorul unei răngi metalice au deteriorat o placă mozaic de la balconul apartamentului nominalizat, amplasat la primul etaj al blocului, dar din motive independente de voința lor scopul criminal nu a fost realizat, deoarece au fost observați de către Petric V., care a strigat și aceștia au părăsit locul comiterii infracțiunii.

La 26 martie 2010, oră nestabilită de către organul de urmărire penală, inculpații David M. și Țurcanu I., s-au deplasat cu microbuzul de model „Ford Tranzit”, n.î. ANAS 492, la domiciliul lui Iarînă V., amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3, unde, pătrunzînd în locuință, cu o rangă metalică l-au atacat aplicîndu-i cîteva lovituri în regiunea capului, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 25-736 din 23 iunie 2010, vătămări corporale grave, în rezultatul cărora victima a decedat, după care au sustras din casa articole numismatice și de anticariat în valoare de 28.951 lei.

Tot ei, în aceleași circumstanțe, avînd intenția de a-l omorî pe Iarînă V., cu o deosebită cruzime i-au aplicat mai multe lovituri cu o rangă metalică peste diferite regiuni ale corpului, cauzîndu-i leziuni corporale grave în rezultatul cărora victima a decedat.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpaților este dovedită pe deplin prin declarațiile inculpatului David M., a reprezentantului legal al părții vătămate Iarînă R., martorilor David V., Petric V., Iarînă A., Buga V., Grigorean V., Jechiu V., Solop A., Ciobănică I., Rusnac V., Rutină M., Braghiș M., cît și prin procesele-verbale de cercetare la fața locului din 27.03.2010 și 07.04.2010, informația eliberată de Direcția municipală de Telecomunicații Chișinău pe lunile ianuarie-martie 2010, procesul-verbal de ridicare din 02.04.2010 de la inculpatul David M. a unei genți în care se aflau bunuri, raportul de examinare medico-legală nr. 25-736 din 29.03.2010-23.06.2010 și raportul de expertiză medico-legală nr. 25-736 din 14.04.2010-23.06.2010 din care a rezultat, că decesul victimei Iarînă V. a survenit

cu mai mult de 24 de ore de la examinarea medico-legală, la 29.03.2010, ora 10.00, în rezultatul revărsărilor sanguine intracerebrale ca consecință a traumei cranio-cerebrale deschise, procesul-verbal de examinare din 07.04.2010 a obiectelor și bunurilor sustrase de la Iarînă V.

Instanța a considerat ca neîntemeiate argumentele procurorului că acțiunile inculpaților urmează a fi încadrate și în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, deoarece acțiunile acestora se cuprind în prevederile art. 145 alin. (2) lit. b), e), i), j) Cod penal, or în acest articol se cuprinde și aplicarea violenței cu scopul dobândirii de bunuri ale altei persoane.

Argumentele invocate de inculpatul Țurcanu I. că nu a săvârșit infracțiunile imputate, și cele invocate de inculpatul David M. că a comis infracțiunile de unul singur, sunt neîntemeiate, deoarece au fost combătute prin declarațiile martorilor, cât și prin celelalte materiale ale cauzei.

Declarațiile martorilor Preda V., Groian N., Groian (Țurcan) O., Pruteanu V., Preda A. și Preda V. nu pot fi luate în considerare, deoarece Groian O. (Țurcanu) este soția inculpatului Țurcanu I., Groian N. îi este nașul de cununie, iar Pruteanu V., Preda A., Preda V. și Preda V. sunt prieteni, ultimul fiind și cumătru cu inculpatul.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel a apreciat incorect circumstanțele de fapt ale cauzei cu tragerea unei concluzii neîntemeiate. Inculpații urmau a fi condamnați și în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, deoarece ei au pătruns în casa victimei avînd intenția de a săvârși infracțiunea de tâlhărie, iar intenția de a săvârși infracțiunea de omor a apărut în momentul cînd victima a opus rezistență.

5.1 Avocatul Bodrug Alexandru la fel a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului Țurcanu I., solicitînd casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței de achitare.

Recurentul a indicat că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate la dosar, care nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, instanța nu a cercetat probele conform ordinii prevăzute de prima instanță, nu a audiat martorii, limitîndu-se doar la descrierea declarațiilor lor.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 ianuarie 2013, recursurile ordinare au fost admise, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a indicat că instanța de apel, stabilind în partea descriptivă a deciziei adoptate de fapt componența de infracțiune de tâlhărie, neîntemeiat i-a condamnat pe inculpați doar în baza art. 145 alin. (2) lit. b), e), i), j) Cod penal.

Or, urmărind scopul sustragerii bunurilor, fiind înarmați cu o rangă metalică, inculpații s-au deplasat la domiciliu victimei, au pătruns în locuință și l-au atacat, aplicîndu-i cîteva lovituri în regiunea capului, cauzîndu-i vătămări corporale grave în rezultatul cărora acesta a decedat, după care au sustras articole numismatice și de anticariat în valoare de 28.951 lei.

În momentul cînd inculpații au intrat în apartamentul victimei și l-au atacat, ei au urmărit interesul material, adică comiterea infracțiunii de tâlhărie, componentă formală a căreia deja s-a consumat, iar intenția de omor și omorul propriu zis a avut loc ulterior.

Călăuzitoare în acest sens sînt prevederile pct. 8 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale despre sustragerea bunurilor*”, care stipulează, că dacă în timpul actului de tâlhărie persoana săvîrșește și omorul intenționat al victimei, acțiunile urmează să se încadreze prin concurs de infracțiuni, prevăzute de art. 145 și 188 Cod penal.

Cercetarea probelor în instanța de apel se efectuează conform ordinii prevăzute de prima instanță.

Potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel, nu au fost cercetate potrivit ordinii și modului stabilit pentru prima instanță declarațiile martorilor: Iarîă A., Buga V., David V., Grigorean V., Jechiu V., Solop A., Ciobănică I., Rusnac V., Rutină M., Braghiș M., Grigorean V., Preda V., Groian N., Groian (Țurcan) O., Pruteanu V., Preda A., Preda V., pe cînd ei sînt enumerați în textul deciziei.

Prin urmare, instanța de apel nu era în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2014, apelul a fost admis, sentința casată, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre.

Țurcanu Ilie a fost condamnat în baza art. 27, 186 alin. (2), lit. b), c), d) Cod penal la 2 ani închisoare, în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal la 9 ani închisoare și în baza art. 145 alin.(2) lit. b), e), i) și j) Cod penal la 14 ani închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 18 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere, cu includerea în termenul închisorii a timpului aflării lui sub arest preventiv de la 02.04.2010 pînă la 25.02.2011.

De la Țurcanu I. s-a încasat în beneficiul lui Iarîă R. prejudiciul moral de 50.000 lei. Acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a constatat că la 21.02.2010, aproximativ ora 10.00, Țurcanu I. și David M. s-au deplasat cu microbusul de model „Ford Tranzit”, n.î. AN AS 492, la domiciliul lui Iarîă V., amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3, unde intenționînd să pătrundă în locuința acestuia pentru a sustrage articole numismatice și de anticariat, cu ajutorul unei rîngi metalice au deteriorat o placă din mozaic de la balconul apartamentului nominalizat, amplasat la primul etaj al blocului, dar din motive independente de voința lor scopul criminal nu a fost realizat, deoarece au fost observați de către Petric V., care a strigat la ei și acestea au părăsit locul infracțiunii.

Tot ei, la 26 martie 2010, la o oră nestabilită, urmărind scopul sustragerii bunurilor, fiind înarmați cu o rangă metalică, s-au deplasat cu microbusul de model „Ford Tranzit”, n.î. AN AS 492, la domiciliul lui Iarînă V., amplasat în mun. Chișinău, str. Drumul Viilor 39, ap. 3, unde pătrunzând în locuință, cu rangă metalică l-au atacat pe ultimul aplicându-i câteva lovituri în regiunea capului și pricinuindu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 25-736 din 23 iunie 2010, vătămări corporale grave în rezultatul cărora victima a decedat, după care au sustras din casă bunuri în valoare de 28.951 lei.

Tot ei, în aceleași circumstanțe, având intenția de a-l omorî pe Iarînă V., cu o deosebită cruzime i-au aplicat mai multe lovituri cu o ranga metalică peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i leziuni corporale grave în rezultatul cărora victima a decedat.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate este dovedită prin probele administrate în cauză.

Astfel, versiunea inculpatului privind neparticiparea la săvârșirea infracțiunilor imputate nu este confirmată prin probe pertinente și concludente și, fiind neobiectivă, urmărește scopul de a evita răspunderea penală pentru faptele săvârșite.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în săvârșirea faptelor imputate nu echivalează cu achitarea ultimului, deoarece vinovăția lui se dovedește cu certitudine prin probe prezentate în sprijinul învinuirii: declarațiile succesorului victimei Iarîna R., martorilor David V., Petric V., Iarîna A., Grigorean V., Solop A., Jechiu V., Ciobănică I., Preda V., Pruteanu V., Preda A. și probele scrise.

În momentul când inculpații au intrat în apartamentul victimei și au atacat-o în scopul sustragerii bunurilor, infracțiunea de tâlhăria, componentă de infracțiune formală, s-a consumat, iar intenția de omor și omorul propriu zis a avut loc ulterior.

În atare situație, dacă în timpul actului de tâlhărie persoana săvârșește și omorul intenționat al victimei, potrivit art. 33 Cod penal, există concursul de infracțiuni și, conform prevederilor din art. 114 Cod penal, urmare a recomandărilor oferite în pct. 8 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale despre sustragerea bunurilor*”, calificarea infracțiunilor respective săvârșite de inculpați, se efectuează cu invocarea ambelor norme penale speciale, prevăzute de art. 145 și 188 Cod penal.

Instanța a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 27,186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca tentativă de furt, adică acțiunea intenționată îndreptată nemijlocit spre sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, de două persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, ca tâlhăria, adică atacul asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața persoanei agresate, comis de două persoane, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea unor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, cu vătămarea gravă a integrității corporale și art.145 alin. (2) lit. b), e), i), și j) Cod penal, ca omorul unei persoane, din interes material, profitînd de starea de neputință evidentă a victimei, care se datora vârstei înaintate, de două persoane, cu

deosebită cruzime.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 și 84 Cod penal.

8. Avocatul Bodrug Alexandru a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului Țurcan I., solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat instanța de apel nu s-a bazat pe probe concludente și pertinente, care ar demonstra vinovăția ultimului de comiterea tentativei de furt, iar declarațiile martorului Petric V. nu coroborează cu celelalte probe din dosar.

Alte mijloace de probă în susținerea învinuirii de comiterea infracțiunii respective instanța de apel nu a administrat și, în consecință, nu a indicat motivele de drept pe care și-a întemeiat soluția de condamnare pe acest capăt de acuzare, încălcând în așa fel prevederile art. 394 alin (1) pct. 2) Cod de procedură penală și dreptul persoanei la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al CEDO.

Hotărîrea instanței de apel despre vinovăția lui Țurcanu I. de săvîrșirea infracțiunilor de omor și tâlhărie, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Astfel, instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare probatoriului administrat și nu a stabilit sau descris circumstanțele care justifică concluzia respectivă, lăsînd fără argumentare declarațiile martorului Policarpov M. și declarațiile specialistului companiei „Orange”, Moica V., expuse în favoarea apărării.

Instanța de apel a pus la baza condamnării inculpatului aceleași probe care au fost cercetate în instanța de fond, le-a descris în decizia sa, fără a le verifica minuțios, adică au fost apreciate unilateral.

Instanța de apel, făcînd trimitere la un șir de probe, plagiînd rechizitoriul și declarațiile martorilor acuzării depuse în instanța de fond, a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al CEDO, ceea ce se consideră o eroare gravă.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 08 octombrie 2014, recursul ordinar a fost declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs a reținut că instanța de apel, judecînd cauza în fapt și în drept, a audiat inculpații, succesorul părții vătămate, martorii Jechiu V., Policarpov M., Grigoreanu V., Petric V., Ciobănică I., Solop A., Iarîină A., Preda A., Preda V. și Pruteanu V., a cercetat toate probele prezentate de părți și actele cauzei și, în conformitate cu prevederile 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atît cele ale apărării, cît și cele ale acuzării, fapt ce face ca concluzia adoptată să fie una corectă și întemeiată.

Soluția adoptată este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate detaliat în hotărîrea atacată, iar probatoriul administrat, corborînd în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor imputate prin rechizitoriu.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este expusă detaliat în textul hotărîrii judecătorești recurate. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și

veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

La etapa judecării recursului instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, asta fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Raportat la situația de fapt expusă, criticele recurentului nu sunt incidente, din motiv că instanța de apel a făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, iar reluarea argumentelor reținute de instanță nu este necesară, avînd în vedere că cauza a fost deja verificată de instanța de recurs și asupra pretinselor omisiuni ale instanței de apel, deja instanța de recurs s-a expus printr-o decizie motivată.

Vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunilor de omor premeditat al unei persoane și atacul tîlhăresc, este dovedită indubitabil reieșind din probatoriul administrat și amplu analizat în hotărîrea atacată.

Motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat în cauza de față. Instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu.

Instanța de apel a specificat motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Mai mult, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat pe tot parcursul judecării cauzei și prezentarea declarațiilor consecvente și neschimbătoare de către acesta, nu presupune și nu echivalează cu achitarea ultimului de cele incriminate, aceasta fiind o tactică a apărării pentru a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele infracționale săvîrșite, printre care se regăsește și o infracțiune excepțional de gravă, pentru care legea penală prevede detențiune pe viață.

Toate acestea conturează convingerea că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor imputate prin rechizitoriu și urmează a executa pedeapsa

stabilită de instanța de apel, iar criticele aduse de apărătorul inculpatului privind nevinovăția acestuia sunt vădit neîntemeiate.

Cum s-a statuat în Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, care de fapt a fost menționată și în textul deciziei anterioare a instanței de recurs, se stipulează că dacă în timpul actului de tâlhărie persoana săvârșește și omorul intenționat al victimei, acțiunile urmează să se încadreze prin concurs de infracțiuni, în baza art. 145 și 188 Cod penal.

Inculpații, avînd cu sine o rangă metalică cu care i-au aplicat multiple lovituri victimei în cap și peste diferite regiuni ale corpului, în rezultatul cărora a decedat pe loc, trebuia să-și dea seama de caracterul prejudiciabil al faptelor sale și să prevadă urmările care pot surveni. Aplicarea multiplelor lovituri în regiunile vitale ale corpului victimei, dovedește incontestabil dorința făptuitorilor de a-i curma viața victimei, acțiuni care sunt independente de săvîrșirea celeilalte infracțiuni, atacul tâlhăresc.

Instanța de apel s-a expus motivat asupra apelului declarat și, conducîndu-se de art. 419 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată în privința inculpaților, condamnîndu-i în baza învinuirii imputate.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind motivată. Instanța de apel a apreciat just probele cercetate, specificînd motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar criticele din recursul declarat de partea apărării în acest aspect, este vădit nefondat.

10. La 06 aprilie 2015, avocatul Bodrug Alexandru a declarat, în numele condamnatului, recurs în anulare, în care solicită casarea hotărîrilor instanțelor de apel și de recurs, și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul a invocat că instanța de apel cît și cea de recurs au încălcat prevederile art. 6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului „Dreptul la un proces echitabil”, prin emiterea unei decizii nemotivate.

Instanța de recurs a ignorat argumentele decisive ale recursului, ce se referă la „înțelegerea prealabilă” și „rolul fiecăruia la omor”. De dovedirea acestor circumstanțe depinde calificarea acțiunilor și stabilirea vinovăției condamnatului. Însa, acestea nu au fost motivate la anularea sentinței de achitare și emiterea unei sentințe de condamnare în privința condamnatului. Iar după ce s-au invocat aceste neajunsuri esențiale în recurs, aceste argumente nu au fost examinate în esență și nici măcar nu au fost menționate în decizia instanței de recurs din 8 octombrie 2014, fiind emisă, astfel, o decizie nemotivată.

La rejudecarea cauzei penale, instanța de recurs a reiterat obligația instanței de apel de a administra toate probele în ansamblu și de a le da o apreciere justă în corespundere cu prevederile art 101 al CPP. Instanța de apel a ignorat aceste recomandări nu a cercetat potrivit modului stabilit pentru prima instanța declarațiile martorilor acuzării Vasilieva V., Zaițeva E., Buga V., Groian N., Preda V., David V., astfel instanța de apel nu era în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probe nevereficate în ședința de judecată a instanței de apel.

Deasemenea instanța de apel nu s-a expus asupra declarațiilor specialistului

companiei „Orange”, Moica V., declarațiile căruia nici nu au fost date citirii în instanța de apel, care în instanța de fond a declarat că la momentul recepționării apelului de Țurcanu I., locul exact al persoanei care efectuează apelul este imposibil de stabilit, deoarece antenele de telefonie mobilă sunt suprapuse, iar probabilitatea înregistrării convorbirilor telefonice în regiunea „Telecentru” poate fi de 80-90% din cauză că la suprasolicitarea unei antene cu apeluri telefonice aceste apeluri sunt preluate de alte antene care se afla departe de raza de aflare a telefonului mobil de la care se efectuează aceste apeluri. Instanța de recurs nu a dat nici o apreciere juridică declarațiilor martorului Policarpov M., care în instanța de fond cât și cea de apel a dat declarații contradictorii.

În consecința, instanța de recurs, cât și cea de apel, neaudiind martorii și specialistul în ședință de judecată au încălcat prevederile art. 6 CEDO.

11. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată. Conform art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărîrea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Însă, conform art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe motivele prevăzute în articolul 453 Cod de procedură penală. Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărîrii atacate.

Sub acest aspect se reține că, în pofida acestor prevederi legale, cu toate că recurentul a invocat încălcarea prevederilor *art. 6 din CEDO*, nu a reprodus și stipulările interesate din dispoziția acestei norme, cu raportare la circumstanțele de fapt și de drept ale speței și la împrejurările concrete relevate în descriptivul hotărîrilor contestate, inclusiv cele reproduse la pct. **7** și **9** din prezenta decizie, în recurs lipsind argumentarea privind modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărîrea atacată, astfel încît acestea să obțină natura unui viciu fundamental capabil să genereze temeiul desființării hotărîrilor irevocabile, contestate (*pct. 10 din decizie*).

Rezultă, că recursul în anulare nu întrunește condițiile de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul în anulare al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Pe lângă aceasta, recursul în anulare, conform argumentelor reproduse la pct. **10.** din decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei. De altfel, descriptivul hotărîrilor contestate, inclusiv circumstanțele în fapt și drept reproduse la pct. **7** și **9** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de apel și de recurs au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția condamnatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, și și-au motivat soluțiile în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin aprecierea tuturor probelor acuzării și apărării din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu prescripțiile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, probele administrate, inclusiv cele la care se referă recurentul, fiind verificate de instanța de apel în ședința de judecată și consemnate în respectivul proces-verbal.

Totodată, potrivit art. 27 alin. (1), 434 Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, instanța de recurs verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

Deci, activitatea instanțelor judecătorești privind aprecierea sau reaprecierea probelor conținute în dosarul penal și a circumstanțelor cauzei, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, și invocarea în cadrul unui recurs în anulare doar a aprecierii probelor în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este una lipsită de orice suport juridic, și nu constituie în sine un viciu fundamental de natură să afecteze o hotărîre irevocabilă.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărîrea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Rezultă că, în raport cu motivele enunțate, instanțele judecătorești nu au comis erori de drept de natura unui viciu fundamental, iar recursul nominalizat este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 456, 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului în anulare, dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, dat fiind că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

12. În conformitate cu art. 456 alin. (1), (2), 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de avocatul Bodrug Alexandru, în numele condamnatului Țurcanu Ilie Nichifor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 08 octombrie 2014, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 iulie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

Nadejda Toma